

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt VIII. Quam obrem Christus Dominus exemplo suo humilitatem & patientiam peculiariter commendarit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

hominibus tam sine culpa potuisset, quàm is qui hos nimirum regeret, quos ipse creauerat? Sed quia idcirco in carne apparuit, vt non solum nos per passionem redimeret, verumetiam per conuersationem doceret: exemplum se sequentibus præbens, Rex fieri noluit, ad crucis verò patibulum sponte peruenit. Oblatam gloriam culminis fugit, pœnam probrosæ mortis appetiit: vt membra videlicet eius discerent fauores mundi fugere, terrores minimè timere: pro veritate aduersa diligere, prospera formidando declinare.

CAPVT VIII.

Quamobrem Christus Dominus exemplo suo humilitatem & patientiam peculiariter commendauit.

DENIQUE vti humilitatem ostendit singularem contra magnum illud superbix vitium quo deiectioni sumus, vt sic tandem et ybescat homo esse superbibus propter quem factus est humilis Deus: ita quoque patientiam exhibuit in vita mirabilem: quòd sicuti prona ad obediendum humilitas, necessaria est homini ad ingrediendum iustitiæ salutisque viam; ita patientia per necessaria foret, ad iustitiam quam adepti fuerimus retinendam. Cùm enim inter improbos nobis esset, mediisque in malis viuendum, sine patientia citò omnis excussa virtus foret, vt merito scriptum sit: In patientia vestra possidebitis animas vestras. Cùm igitur Christus Dominus cælestis magister, omnibus vitæ officiis iustitiæ specimen præbisset, vt doloris quoque patientiam mortisque contemptum ostenderet, quibus consummata & perfecta fit virtus (quem admodum diuus Iacobus ait, Patientia opus perfectum habeat) venit in manus impiæ nationis, cùm & vitæ potuisset scientia futuri quam tenebat, & repellere eadem virtute qua mirabilia faciebat. Idcirco Petrus Apostolus adhortatur: Christus pro nobis passus

*Augustinus
in Psal. 18.*

Lucæ 21.

Cap. 1.

1. Pet. 2.

N A est,

est, vobis relinquens exemplum vt sequamini vestigia
 eius. qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in
 ore eius: qui cum malediceretur, non maledicebat
 cum pateretur, non comminabatur: tradebat autem
 se iudicanti iniuste. Merito, inquit Leo, Dominus ipse
 factus est nobis via: quia nisi per Christum, non itur
 ad Christum. Per ipsum autem ad ipsum tendit, qui
 per semitam patientiæ & humilitatis eius incedit. In
 quo planè itinere, nec æstus deest laboris, nec nubes
 tristiæ, nec procella formidinis. Ibi sunt insidiæ ini-
 quorum, persecutiones infidelium, minæ potentium,
 contumeliæ superbiorum, quæ Dominus virtutum
 Rex gloriæ, ideo omnia in infirmitatis nostræ forma
 & in carnis peccati similitudine percurrit, vt inter præ-
 sentis vitæ pericula non tam optandum sit nobis de-
 clinando ista fugere, quàm tolerando superare. De e-
 dem Christi patientia & apud Cyprianum disertissi-
 mè scriptum reperitur his verbis: In Iudæis verò tole-
 randis æquanimitas quanta, & quanta patientia? incre-
 dulos ad fidem suadendo flectere, obsequio ingratorum
 fouere, contradicentibus respondere leniter, superbos
 sustinere clementer, humiliter persequentibus cedere.
 Prophetarum interfectores & aduersus Deum semper
 rebelles, vsque ad crucis & passionis horam, velle col-
 ligere: sub ipsa autem cruce & passione, priusquam ad
 crudelitatem necis, & effusionem sanguinis veniretur,
 quæ conuictorum probra patienter audita? quæ con-
 tumeliarum tolerata ludibria? vt insultantium sputa-
 mina patienter exciperet, qui sputo suo cæci oculos
 paulo antè formasset, & cuius in nomine nunc à seruis
 eius Zabulus cum angelis suis flagellatur, flagella ipsa
 pateretur: coronaretur spinis, qui martyres floribus co-
 ronari æternis: palmis in facie verberaretur, qui palmas
 veras vincens tribuit: spoliaretur veste terrena, qui
 indumento immortalitatis cæteros vestit: cibaretur
 felle,

Serm. 16. de
 Passione.

felle, qui cibum cælestem dedit: aceto potaretur, qui poculum salutare propinavit. Ille innocens, ille iustus, imò innocentia ipse, & ipse iustitia, inter facinorosos deputatur, & testimoniis falsis veritas premitur; iudicatur, iudicaturus: & Dei sermo ad victimam tacens ducitur. Et cùm ad crucem Domini confundantur sidera, elementa turbentur, cõtremiscat terra, nox diem claudat, Sol, ne Iudæorum facinus aspicere cogatur, & radios & oculos suos subtrahat: ille non loquitur nec mouetur, nec maiestatem suam sub ipsa saltem passione proficitur. Vsq̃ue ad finem perseueranter ac iugiter tolerantur omnia, vt consummetur in Christo plena & perfecta patientia. Et post ista, adhuc interfectores suos, si conuersi ad eum fuerint, suscipit, & patientia sua saluari ad conseruandos benignus & patiens, Ecclesiam suam nemini claudit: illos aduersarios, illos blasphemos, illos nomini suo semper inimicos, si pœnitentiã delicti agant, si admissum facinus agnoscant, non solum ad indulgẽtiã criminis, sed ad præmium regni cælestis admittit. Quid potest patientius, quid benignius dici? viuificatur Christi sanguine, etiam qui effudit sanguinem Christi. talis est Christi ac tanta paciẽtia; quæ nisi tanta ac talis existeret, Paulum quoq̃ Apostolum Ecclesia non haberet. Quòd si & nos, fratres charissimi, in Christo sumus, si ipsum induimus, si ipse est salutis nostræ via: qui Christum vestigiis salutaribus sequimur, per Christi exempla gradiamur. sicut Ioannes Apostolus instruit dicens: Qui dicit se in Christo manere, debet quomodo ille ambulauit, & ipse ambulare. Item Petrus, super quem Ecclesia Domini dignatione fundata est, in epistola sua ponit & dicit: Christus passus est pro nobis, relinquens vobis exemplum, vt sequamini vestigia eius; qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius: qui cùm malediceretur, non maledicebat: cùm pateretur, non

comminabatur: tradebat autem se iudicanti iniuste, hactenus Cyprianus. Idcirco igitur Deus seipsum nobis in homine aspiciendum exhibens, non solum ea fecit quibus ad sequendum ipsum invitaremur, sed etiam illa passus est, quibus à sequendo Deo deterrebamur. Nam cum adipisci certissimum ac summum bonum nemo possit, inquit Augustinus, nisi id plene perfecteque dilexerit; quod nullo pacto fiet, quamdiu mala corporis atque fortuita formidantur; ille nascendo mirabiliter & operando, conciliauit charitatem moriendo autem & resurgendo, exclusit timorem. Iam verò talem se in cæteris rebus omnibus præbuit, quas persequi longum est, ut & diuina clemētia quò porrigi, & humana infirmitas quò possit euehi, sentiremus.

Cap. 19. lib. de
utilitate cro-
stendi.

CAPVT IX.

*Hallucinatum hinc esse Lactantium in consti-
tuenda exempli ratione.*

EFFLUIT verò hinc Lactantius, nec modum tenet, dum enim vrget in doctore virtutis exemplum, vitia in Christo posuit quæ domaret, ut hoc re ipsa quoque hominibus faciendū esse demonstraret. Ideo, inquit, carne se induit, ut desiderijs carnis edomitis, doceret non necessitatis esse peccare, sed propositi ac voluntatis. Vna enim nobis & magna & præcipua cum carne luctatio est: cuius infinitæ cupiditates premunt animam, nec Deum retinere patiuntur: sed eam voluptatibus & illecebris suauibus mancipatam, morte afficiunt sempiterna. quibus ut repugnare possemus, Deus nobis viam superandę carnis & aperuit & ostendit. Sic ille. Quem eius locum cum citasset pro se Pelagius suppresso auctoris nomine, vide ut respondeat Augustinus libro de natura & gratia, nesciens (ut apparet) esse Lactantij: Nobis quidem videtur, ab homine Christiano, procul esse debere eam de Christo opinionem.

Cap. 25. lib. de
vera sap.

Cap. 61.